

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya.
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

PAS

SIÓ,

MORT Y RESSURRECCIÓ

DE

CATALUNYA

Ó SIAN

ELS PASSOS PRINCIPALS D' AQUESTA VERÍDICA
Y FAMOSA HISTORIA

CULTURA A LA DERNIÈRE

AB molta complacència vaig llegir en *La Publicidad* de dissapte, edició del matí, una catilnària endressada pel jove filòsof Diego Ruíz, al vell antropòlech Dr. Valentí Vivó, catedràtic de Medicina legal de la Facultat de Barcelona y candidat lerrouxista derrotat en el districte de Vilanova-Sant Feliu, en las últimas eleccions provincials.

En son escrit en Diego Ruíz se dol de que tot un catedràtic, al descendir á l'arena candent de la política, hagués adoptat actituds que s'avenen malament ab las condicions de una personalitat dedicada al cultiu de la ciencia antropológica, no comprenentse que hagués pogut suscriure una certa allocució dirigida als seus electors, en la qual sostenia 'l principi de que 'l ciutadà, al practicar el dret de sufragi, cal que ho fassa ab la papeleta electoral en una mà y 'l revólver en l'altra.

De segur que 'l Dr. Valentí y Vivó no ha après aquest principi en cap llibre de la ciencia que forma la seva especialitat: y com aquesta relació íntima y conjunta de la papeleta electoral y l'arma de foch no es tampoch una idea séva, original, hem de creure que l'ha adquirida per sugestió ó per contagi, com un germen morbós del terrorisme demagògich. En aquest punt els professors del sabi antropòlech de la Facultat de Barcelona han sigut en Lerruox, l'Ardid, en Vinaixa y 'ls germans Ulleds, propagandistas incansables de aqueixa teoria dedicada principalment á engrescar á la part més infelís de las masses populars, que únicament quan se 'ls hi parla de fer el valent s'entusiasman.

Felicitém, donchs, als experts doctors en terrorisme per la séva conquesta. Ja no es un xaró, ja no es un pau, ja no es un ilús de la tarregada qui accepta aquest modo d'emetre 'l vot, ab la candidatura en una mà y 'l revólver en l'altra. Aquesta vegada han conseguit la conformitat de un home de ciencia, que ha posat cabells blancs en l'estudi de l'antropología, de un home, qu' en la Facultat de Barcelona, professa la Medicina legal (!!!). Ara no falta sino qu' enriqueixi 'l programa de la séva assignatura ab aquesta nova lliçó ó ab un'altra sobre 'ls conflictes íntims entre la consciencia y la conveniencia. Fásiho aixís el Dr. Valentí y Vivó y conti desd' ara ab els aplausos dels més eminents antropòlechs, que 'l proclamarán *únich* en l'especialitat mèdica-legal-lerrouxista. Y aixís no haurá resultat del tot infructuós el seu esforç. Cert que á Vilanova Sant Feliu van derrotarlo; pero ¿qué val un' acta de diputat provincial en comparansa ab la consideració y las felicitacions del mon científich? ¡Qui 'ls hi havia de dir als germans Ulled que al propagar la teoria del vot y 'l revólver farían immortal al Dr. Valentí y Vivó!

* *

Un altre difundidor de la cultura lerrouxista: el Sr. Estévanez, qui desde la Habana y en un article que recull *El Progreso*, recomana á la joventut de Barcelona que 's fassi riffenya.

Després d'evocar el recort dels liberals barcelonins qu' en el pasat sigle lluytaren per la conquesta de la llibertat, diu textualment:

...«esos no hubieran permitido manifestaciones carlistas y clericales en la patria de Cuello, de Figueras y de Pí y Margall; manifestaciones que deshonran las hermosas calles de la capital de Cataluña.

»Esos liberales catalanes que critican á los jóvenes patriotas y entusiastas de las recientes manifestaciones, reniegan de sus hermanos, de sus padres y de sus abuelos.

»Hablan de incultura, de intolerancia, de ineducación política...

»Pues si eso fuera incultura, intolerancia é ineducación, hagamos votos porque jamás se eduquen los pueblos ineducados que en España quedan.

»¿Exige la cultura el olvido de la dignidad?

»¿Requiere la tolerancia consentir humillaciones?

»¿Impone la educación el desprecio de los ideales?

»Pues sed rifeños.

»Después de todo, los habitantes del Riff son más merecedores de respeto que los monaguillos del cardenal Casañas.»

Jo crech que no 's necessita ser escolá del Cardenal Casañas pera respetar el dret que té tothom á manifestar las sevas ideas, al amparo de la ley comú. N' hi ha prou ab esser home imparcial y rahonable.

Precisament pera conquistar las lleys que garantizan l'exercici del dret á tots els ciutadans, feren els nostres antepassats els immensos sacrificis que 'l senyor Estévanez menciona, y no may pera substituir un despotisme ab un altre despotisme, una intolerancia ab un'altra intolerancia. Si 'ls haguessin dit que havían de donar vidas y hisendas pera convertir á Espanya en una sucursal del Riff, haurían respost que per implantar aqueixa regressió bárbara no valia la pena de sacrificarse. Lluytaren per la llibertat, que com l'ayre atmosfèrich y la llum del Sol es pera tots els homes... y ¡quina victoria més gran pera 'ls liberals, el veure que fins els més obstinats enemichs de la llibertat no poden viure sense practicarla!

Sigui dit aixó ab tot el respecte que s' mereix el senyor Estévanez, que ha sigut sempre una bona persona y un ilustre... tabalot.

* *

Y aném ara al cas del Sr. Zurdo de Olivares.

El Sr. Lerroux, al tornar de Madrit, baix l'efecte de la gran felpa que rebé en la Junta nacional de Unió republicana, estava completament destarotat.

¿Quina era l'actitut que li calia observar? ¿Havía de ser pacífich ó havia de ser guerrero? ¿Havía de donar l'ordre de tancar ganivets y desar revólvers ó havia de llansar de nou á las sevas taifas á perturbar *meetings* y á corre la pólvora pels carrers de Barcelona? Entre semblar europeu ó ser francament africá ¿qué li convenia més?

Aquestas perplexitats, tan propias del seu caràcter y del utilitarisme dels seus intents, devían cantarli en el cervell, en obsessió enganxadissa, aquella coneguda copla:

«Ni contigo ni sin tí
tienen mis penas remedio:
contigo porque me matas
y sin tí porque me muero.»

Clarament s'observa que l'ex-emperador está completament descarrilat, ha perdut el rumbo, y mal si fá, mal si no fá: tots els camins li son dolents.

Si aixussa á la seva kábila, acaba de concitar en contra d'ell l'odi de Barcelona entera.

Y si l'enfrena, s'exposa á que 'ls seus deixebles de matonisme se li empipin y se li enfilin á las barbas (ó al bigoti) y acabin per tractarlo de traidor.

Aixís no ha trobat millor manera de sortir del pas que apelar al vulgar recurs d'encendre un ciri á San Miquel y un a'tre al dimoni. A Hostafranchs: «Yo he respondido de vuestra tolerancia.» Y 'l mateix día, quatre turrets en las immediacions del *Teatre Condal*. En vigílias de las eleccions: «Hemos de

defender la sinceridad del sufragio.» Y durant las eleccions, amenassas, y gran ostentació de comparseria de perdona vidas ab estacas.

Aixó no podia anar. Aixís no estava content ningú, ni 'ls pacífichs ni 'ls tremendos.

El Sr. Zurdo de Olivares, partidari de las orientacions rectilíneas, vá esbotzar la grua anantsen de dret á la redacció de un semanari regionalista que ab bon ó mal gust—no ho volem discutir—li havia ofert un litro de ayguardent del mes fort.

Lo que allí vá passar ho han contat els diaris, ab perfecta unanimitat, ab escepció de *El Progreso*. Segons la *Gaceta oficial del Celeste Imperio* no sigué 'l Sr. Zurdo qui dispará 'l seu revólver sobre 'ls redactors del semanari: sigueren aquests els que dispararen sobre 'l Sr. Zurdo.

Y nosaltres hem de creure la versió xinesca, fent honor á la modestia del interessat. ¿Volen que 'l Sr. Zurdo s' alabés de la seva valentia? Aixó may.

De totas maneras apreciem el seu acte, no com un' agressió, sino com un discurs de propaganda lerrouxista, ab miras á las próximas eleccions generals.

Ja veurán com aquells botiguers de la Portaferrisa, que al sentir els tirets varen tancar las portas, y la gent que corría alarmada per aquells carrers y 'ls mateixos redactors del semanari que 'l Sr. Zurdo vá honrar ab la seva visita y ab las primicias oratorias de *su crucifijo*, 'l día de las eleccions generals, votarán á n' en Lerroux, plens d' entussiasme y ab la candidatura oberta.

P. DEL O.

CARTA Á UN CATALÁ

QUE RESIDEIX Á MÉXICH

Senyor Don Joan Alsina:
Hi rebut la cartolina postal que 'm has dirigit. Y per LA ESQUELLA, contant que n' ets llegidor constant, contestaré 'l teu escrit.

Jo prou voldria donarte noticias per alegrarte, mes va tot tan malament, que si algú remey no hi posa, estich cert que será cosa de patir contínuament.

Desde que tu vas marxá, á Barcelona s' está tot el día ab l' ¡ay! al cos per culpa d' uns sers ruins. Per mes detalls... els vehins de la Rambla de las Flors.

Després d' aixó, 'ls solidaris, que som els mes, per contraris tenim alguns enemichs, que no saben lo que 's pescan y ab falsetats els engrescan pera fe 'l joch dels cacichs.

El redentor del obrero ja no 's presenta tan fero puig tothom l' ha conegut. Ell buscava la perduda... y ha sufert una cayguda com may cap n' hagi tingut.

Mes deixant semblant... persona, aprofitaré l' estona d' altres assumptos tractant. Ab peixos que 's portan l' oli

PASSIÓ, MORT Y RESSURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y succhí que 'l día 20 de Maig de 1906, festa del Homenatge, entrá en la ciutat, aclamada per tothom y per tothom aplaudida.

com aquest, els de la Soli
ja fa temps que no se hi fan.
Per que 't serveixi de norma
dech dirte que á la reforma
de Barcelona, li están
donant la darrera empenta.
Per l' any... tres mil noucents trenta
crech que la comensarán.

Ara en el Passeig de Gracia
han posat una desgracia
de fanals monumentals,
que no tenen mes defecte
que 'l no servir per l' objecte...
y costá un grapat de rals.

També quan ja l'esperansa
perdíam per la tardansa,
allá pe 'ls volts de Nadal
van fer l' inauguració
de l' estátua al creadó
del Teatre Regional.

Monument que la Ciutat
ha rebut de molt bon grat.
Mes no falta quí formal
parlant de l' obra, assegura
que hi falta molta figura
ó hi sobra molt pedestal.

Del monument de 'n Robert
no te 'n puch di res del cert
pe'l motiu que res ne sé.
No hi ha dupte que 'l farán
algún día. Per lo tant,
si soch viu... ja t' escriuré.

Per ara res mes de nou.
Si ab lo que 't dich, ne tens prou
me farás un gros favor,
perque no se cap mes cosa.
Ja ho sabs donchs; mana y disposa
den

LLUÍS G. SALVADOR

DE 2 Á 15 N' HI VAN 13

¿Quina cara deuen fer els candorosos mortals
que havent comprat, com á ganga jamay somiada,
els diamants *Plimsaul* á 15 pessetas, passant avuy
pel carrer de Fernando 'ls veuen modestament
marcats á vuyt ralets?

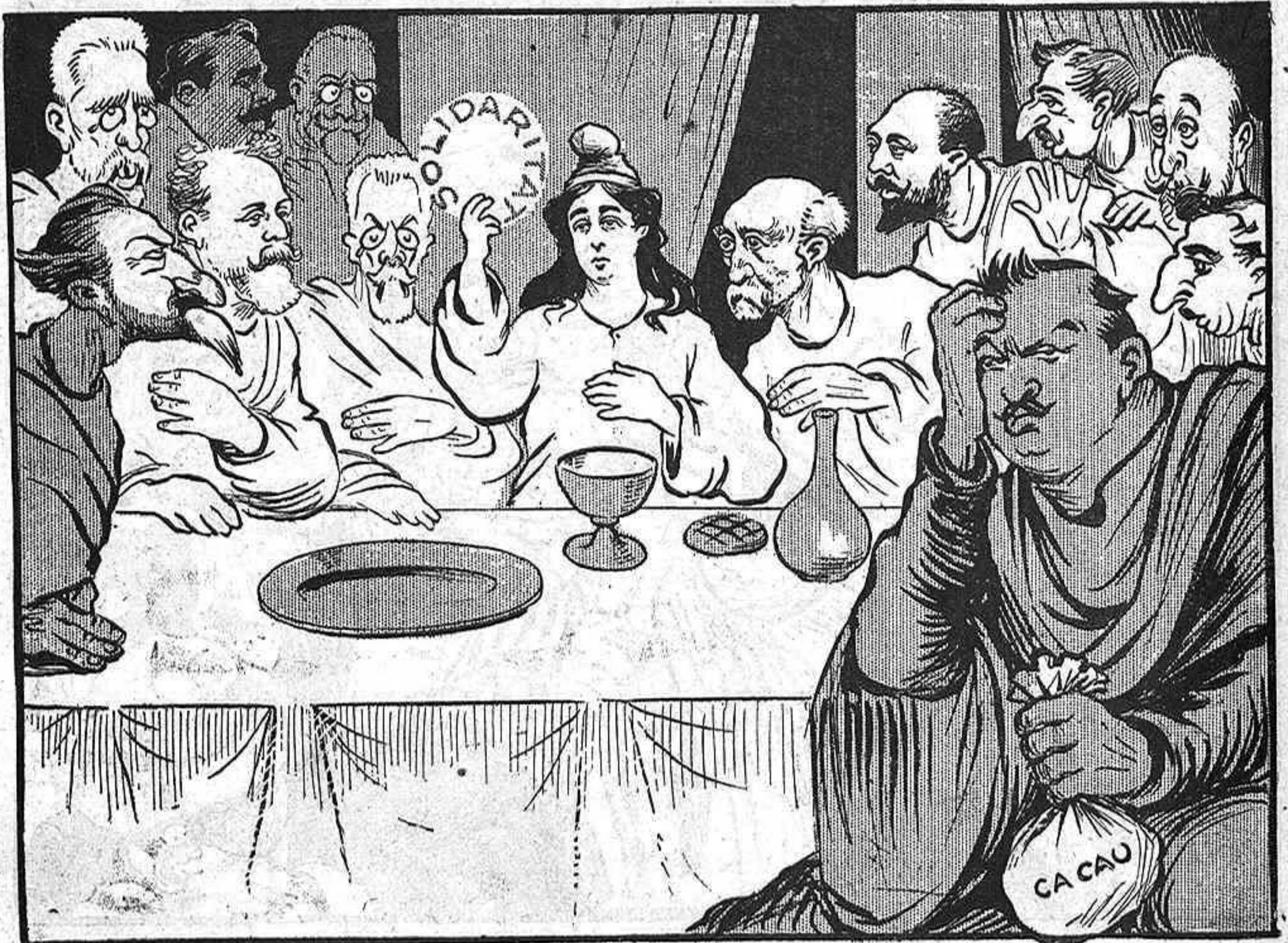
Lo menos que, per poch que sápigam contar, pen-
sarán, es que d' haver tingut una mica de paciència,
fent oídos sorts als estrepitosos reclams de la casa,
s' haurían estalviat 13 pessetas, y sense cap mena
d' inconvenient podrían adquirir avuy per dugas
pessetas aquellas *maravillosas y espléndidas joyas*,
admiración de las cortes reales é imperiales y desesperación de los inteligentes que no aciertan á distinguir entre estos brillantes imitados y los legítimos de Golconda.

* * *

La broma dels diamants del *American Palace* es
una de las més saladas que registra la historia del
present sigle. Encare 'ls coneixedors de la materia
no han lograt explicarse cóm ha pogut ser que uns
tristos bossins de vidre, exactament igual al del vas
en que bevém ó al de la ampolla en que 'ns portan
el ví, hajan conquistat tant fàcilment el favor de las
multituts durant un período de molts mesos.

Perque hi ha que tenir en compte que, si bé Es-
panya resulta una de las més castigadas per aquesta
plaga *brillantesca*, la cassera d' ignocents ha sigut
com qui diu universal. Pocas son las ciutats euro-
peas d' alguna importancia que en major ó menor
escala no s' han vist enlluernadas per las carnava-
lescas irradiacions dels *American Palace*.

PASSIÓ, MORT Y RES-

Y en el sopar de Solidaritat, els seus amichs juraren no abandonar-la jamay y en tots els llochs defensar-la.

Organisada la cosa á New-York, els llarchs tentaculs d'aquest pop gegantesch s'han extés per tot el mon civilisat, presentantse á tot arreu ab el mateix reclam, ensenyant las mateixas mostras, publicant els mateixos anuncis, exhibint els mateixos dibuixos y aturdint á la impressionable cursilería ab el mateix esclat de bombetas eléctricas y aparatos giratoris.

Lo únich que en cada localitat s'ha tingut el cuydado de variar es el nom de la casa, del *Palace*, com diuhen els directors del tinglado. ¿Motiu d'aquesta extranya precaució? Es un misteri, per ara impentable, pero que segurament deu ocultar el seu intríngulis.

Lo cert es que l'*American Diamond Palace* en cada població porta un nom diferent. Aquí s'hi diu *Plimsaul*; á Madrid se diu *Benicia*; á Burdeos, *Bera*; á Tolouse, *Star*; á Marsella *Mohawk*; en tal lloch, *Lucien*; en tal altre, *Montana*...

* * *

Y lo mateix que ab el títul del producte han fet ab el preu.

La varietat més encantadora regna en las tarifas dels *American Palace*.

A la manera a' aquells artistas nómadas que, segons la importancia del teatro ahont treballan y la *bonhomie* del empresari, s'contractan per cinquanta duros ó per cinquanta rals, els brillants *Plimsaul*, *Bera*, *Star*, *Benicia*, *Mohawk*, etc., etc., han sigut tassats á tants preus com localitats han recorregut.

Tots els barcelonins deuen recordarho. Al presentarse aquí per primera vegada, els *Plimsaul* valían 15 pessetas. Explotats algun temps á aquest preu, baixaren á 12. Un altre salt descendent, y s'posaren

á 10, y per fi, de desmèrit en desmèrit y de tamborella en tamborella, han vingut á parar á 2 pessetas justas y rodonas.

D' idèntica manera s'ha procedit en altrás poblacions. A Madrid, ahont també feren el *debut* al tipo de 15 pessetas, se venen avuy á set y mitja. A Tolouse, de 8 á que varen comensar, no costan avuy més que 2 franchs. Burdeos es, entre totas, la localitat més favorescuda: un franch, ¡un franch! y no més costan en els actuals moments històrichs aquells brillants admirables que 'ls périts d'Hamburg, de Budapest y de las Indias pastanagals confonían, anonadats y bojós de terror, ab el *Ko-hi noor*, el *Regent* y 'l *Sancy*.

* * *

Per lo que s' deduheix, s'ha tret de tot arreu lo que s'ha pogut. Els directors de la maniobra han estudiat el caràcter, els graus de candor y 'ls *possibles* de las localitats ahont pensavan establir el negoci, y una volta apamat el terreno, s'han dit:— «Aquí 'n farém pagar 15 pessetas; aquí 10; aquí 8; aquí 4.» Si l' atzar els arriba á portar á una població ahont el públich hagués sapigut fer l' orni, de fixo que haurían ofert els brillants á 20 céntims. ¡Al fi y al cap tot es ganancial!...

De totas maneres, expremuda ja la taronja, sembla que 'ls *Diamond Palace* caminan avuy á la liquidació, preparantse seriament á tancar las portas, per las quals tants y tants innocents mortals han passat en el transcurs d'alguns mesos.

La rifada ha sigut llarga. Llarga y cara, qu' es lo més trist pels moixóns que al resplandor dels *americans* mirallets han caygut á grans vols sobre las telas.

* * *

SURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y aná després al Hort de las Jurisdiccions y allí fou detinguda y presa.

Y ara ¿fins quàn?... ¿Tornará un altre día á repetir-se la comedia, baix aquest ó baix un altre aspecte? La costosa aventura dels *Diamond Palace* ¿servirá d'escarment als incautes que s'empenyan en creure que 's pot comprar duros á pesseta y brillants *iguales en brillo y dureza á los legítimos* á ral el picotí?

Es probable que no. La humanitat sembla trobar gust en que l'enganyin, y més fe posa en els que li ofereixen *Plimsauls* que en els que li presentan la veritat núa d'adornos.

El mal es vell, tan vell com el món, y 'l pacient no fá gran cosa per curarse.

Salomón ja ho deya: *Stultorum numerus est infinitus*.

A. MARCH

LLIBRES

LOS MÍSTICOS ESPAÑOLES, por PABLO ROUSSELOT.— La mística constituheix una de las manifestacions més típiques de la literatura espanyola en son nomenat sigle d'or. Cap altra nació posseheix una modalitat tan accentuadament característica y que reflecti tan clarament la manera de ser y de sentir de la societat que l'originá.

L' eminent professor francès Pau Rousselot, autor de varias obras de filosofia, ha escrit un estudi complet de la literatura mística espanyola y de la seva significació filosófica, en l' época en que 's produhí. Esperit seré y concientsut, acudí pera sas investigacions al estudi directe en las mateixas fonts, trobanti un rich tresor de poesia y de idealisme.

Sucesivament, y ab notable penetració, estudia la personalitat y las obras qu' escrivieren Alejo Venegas, Pedro Malón de Chaide, Juan de los Angeles, Diego de

Estella, Juan de Avila, Luis de Granada, Luis de León, Santa Teresa, San Juan de la Cruz, Jerónimo Gracián de la Madre de Dios, Juan de Jesús María y Francisco Ribera. Algunas de aquestas monografías, y en especial las de Fray Luis de León, Santa Teresa y Juan de la Cruz sobressurten per la varietat dels punts de vista, la riquesa dels datos y l'acert de la crítica imparcial y serena.

Rousselot no s'accontenta ab l'examen de las produccions de un ideal religiós que no ha tingut parella aquí ni fora d'Espanya: analisa ab criteri fins á cert punt heterodoxe la doctrina y 'ls caràcters del misticisme espanyol, censurant ab acritut las cortapisas que 'l terrible tribunal del Sant Ofici exercí sobre la imaginació brillant dels nostres més eminents autors: investiga 'ls resultats del misticisme en la nació espanyola y compara son fervor ardent ab el de las principals escoles del misticisme cristiá al estranger, lamentant que aqueixa expansió íntima del esperit no la estudihi la filosofia desde 'l punt de vista psicológich y metafísich, no en las sevas causas ocasionals, sino en son primer y íntim origen.

Baix tots aquestes conceptes se fa altament recomenabla l'obra de Rousselot, que figura dignament en la *Biblioteca de escritores contemporáneos*.

LOS PLAZERS DE LA VIDA de LORD AVEBURY y MÁXIMAS de LA ROCHEFOUCAULD.—Forman els últims volums de la *Biblioteca popular de L'Aveng*.

L'obra de *Lord Avebury* es un tractat complet del ben viure. Escrita ab un sentit altament optimista ensenya á estimar els goigs honestos de la existencia. Llibre consolador y reconfortant, inspirat en la sana filosofia del esperit práctic en son sentit més espiritual y humá, contrasta ab tantas y tantas produccions que ab apariencias de sabias y analíticas contribuheixen á amargar y envenenar la existencia. La traducció feta directament del anglés per R. Patxot y Jubert es molt cuidada.

Las *Máximas* de *La Rochefoucauld* tenen fama universal, essent consideradas com á modelo en el seu género. Traduhidas á totas las llenguas mereixan esserho al

PASSIÓ, MORT Y RES-

Y, portada al palau del pretor, fou assotada y coronada d'articles.

catalá. Té molta rahó Mr. Deschanel, al dir en el prefaci que las precedeix: «Per descoratjadoras que siguin al primer cop d'ull, las *Máximas* de 'n *La Rochefoucauld*, tant si s'acceptan com si 's rebutjan excitán el pensament y 'l fecondan. N' hi ha més d' una que, desenrotllada, ompliría un capítul y potser un volúm.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Centre industrial.—Secció d' Arts y Lletres.—Certamen literari. Sabadell. 1906.—Xamós aplech de las composicions premiadas, en vers la major part y en prosa algunas, suscritas pels Srs. Agulló Vidal, Manau, Girbal y Jaume, Prat y Gaballí, Ramón y Vidales, Vinyas y Cluet, Angel Garriga, Grieria y Cruz y Joseph Carner. Hi figuran además els discursos dels Srs. Matheu y Fornells y Folguera y Durán y la memoria del Secretari Sr. Serdá y Simó.

∴ *Divagant...*—Monólech de *Pericle Pieri*, traduït al catalá per *Joseph Burgas*, que s' está representant actualment á *Romea*.

∴ *L' Arada.*—*Sonets occitans* de *Antonin Perbosc*. Un ramellet de composicions tolosanas, que tots els catalans sense esforços podém entendre. El Sr. Perbosc hi fa gala de un primor extraordinari.

∴ *El noy de la mare.*—Juguet cómic en un acte y en prosa original de *Joseph Asmarats*.

∴ *Brometas de Carnaval.*—Juguet cómic en un acte y en prosa de *Joseph Asmarats* y *Esteve Serra*. Tots dos estrenats al Pabelló Tetuán.

RATA SABIA

TEATROS

PRINCIPAL

El segón Concert del *Orfeo Catalá* se distingí per haverse donat á conéixer la *Cántiga d' Alfons X, el Sabi*,

armonisada pel mestre Pedrell, composició de bellíssima estructura y d' un ayre popular molt escayent. Una vella resurrecció; pero ¡que 'n resulta de fresca y juvenil!

Al igual que aquesta, totas las pessas que constituían el programa sigueren aplaudidas ab gran entusiasme.

L' últim Concert donat dilluns, baix la direcció del mestre Lassalle, sigué un seguit de ovacions tributadas á obras tan notables com la *Sinfonia*, de Mozart, la *Romántica*, de Bruckner, y *El Cassador malehit*, de Cèssar Frank.

El dijous de la senmana passada, la Srta. Esperansa Forés, alumna del mestre Malats, feu honor al seu nom; es, en efecte, una hermosa *esperansa*. Tingué son éxit culminant en l' execució del *Nocturn*, de Chopin.

LICEO.—ULTIM CONCERT QUARESIMAL

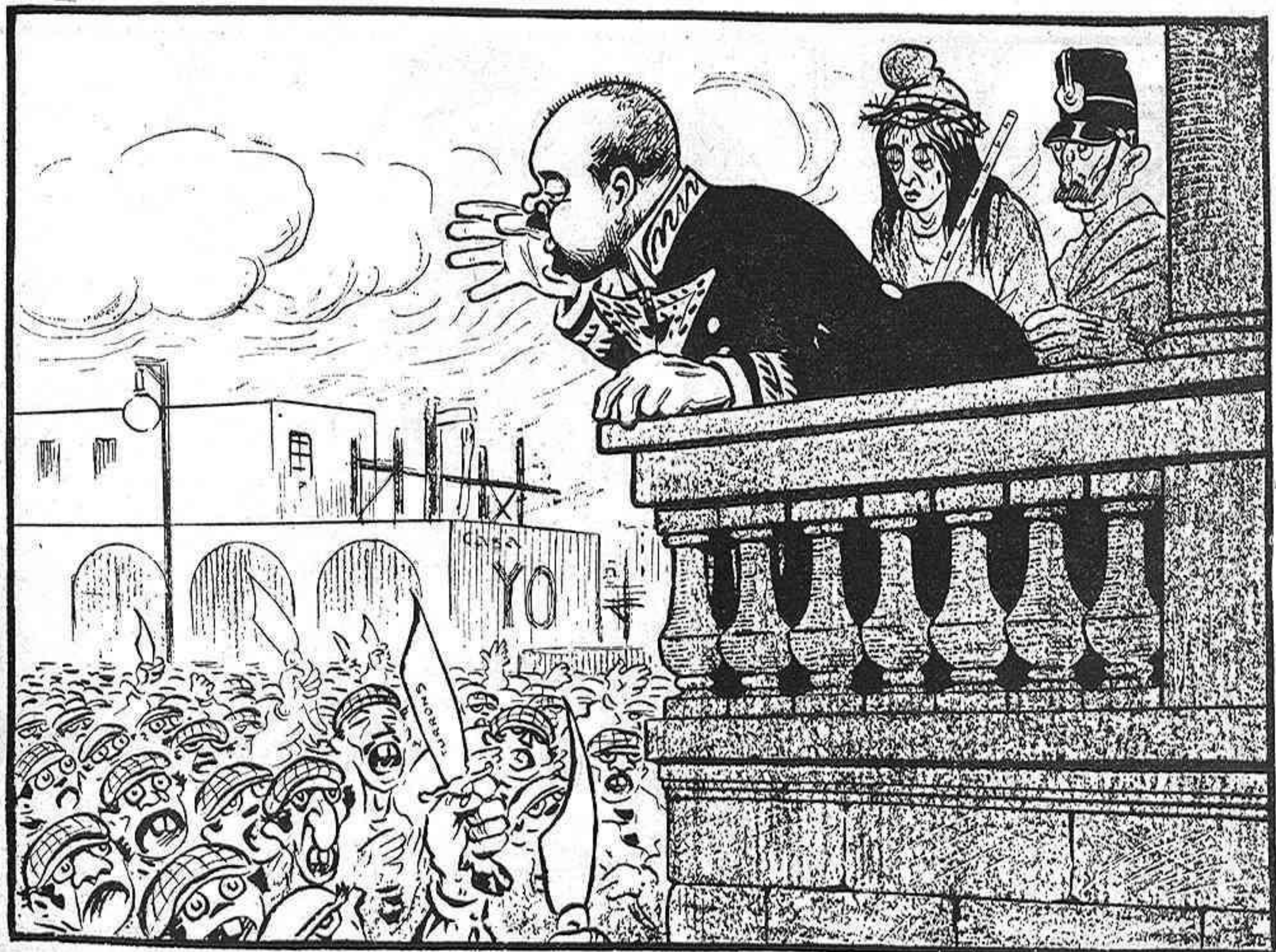
En aquesta classe de concerts se reparteixen uns programas explicatius pera preparar al auditori fentlo sabedor de lo que va á sentir.

Las inteligencias *privilegiadas* que tenim á Barcelona pera poder paladejar aixó que 'n diuhen música descriptiva, pretenen que 'ls instruments de l' orquesta traduheixin impulsos, remordiments y accions *fecondants* y, per suposat, invisibles.

Cèssar Franck ha volgut dar forma orquestal á un mitologisme místich wagneriá, á una passió amorosa com la de Lohengrin, en la qual las figuras escénicas son imprescindibles perque 'ls oyents puguin compenetrarse de l' acertada ó desacertada inspiració del compositor.

Vol que 'ls instruments de l' orquesta 'ns descriguin una faula ab céfirs que conduheixen á Psiqué als jardins del Deu del Amor; veus misteriosas que anuncian l' arribada del seu espós y que li diuhen *que no deu jamay tractar de conéixer la cara del seu místich estimat*; pero que, incapás de resistir la curiositat, quan s' adorm Eros, encén una llántia per veure'l, li cau una gota d' oli que 'l desperta y fuig pera no tornar més. A las horas Psiqué

SURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y 'l pretor digué: —¡Ja la veyeu! ¿A qui voleu que deixi anar ara? ¿A ella ó á la kábila?
Y 'ls intolerants respongueren: —¡A la kábila!

plora y errant arrossega pel món la seva desventura fins que 'ls Deus s'apiadan de tanta desgracia y li perdonan alló de la taca d'oli. S'ajuntan els dos estimats fentse esposos divinissats per l'amor immortal.

Nosaltres, segurament perque no tenim el cervell privilegiat, no varem experimentar en la execució de l'obra cap de las impresions estéticas que 'ns produheixen las creacions dels grans poetas músichs. Las nostras mans no s'ajuntaren per' aplaudir, á pesar de buscar de bona fé y ab tota l'atenció alló que 'ls concurrents, boy adormits, trobavan al despertar quan l'orquestra parava, y que aplaudían tal volta perque l'assaborían dormint.

Els disenys sinfónichs de Paul Gilson, titulats *El Mar*, cantan *L' albada*, *Dansas de mariners*, *Crepúscul* y una *Tempestat*. Tot aixó ja fora més enraonat si el llibret explicatíu que varen darnos á la porta no 'ns hagués dit que, al ferse de día, 's veu sortir del port un *altivo velero que hiende las olas que parecen oponerse á su paso*; y en el crepúscul, que 's veu á un pescador que *prepara su barca para ir á arrebatat al mar lo que le dá medio de vida*.

L'últim temps, *La Tempestat*, es un devassall de sonoritats en las quals, com diu aquell llibret deliciós, l'orquestra 's desenfrena y s'agita en *oleadas turbulentas que se atropellan con horrisono fragor*. A las horas diu el llibret, *el buque desaparece tragado por las olas, terminando en una sorprendente apoteosis de sonoridad*, per nosaltres castell de fochs artificials, capás de fer malbé 'l cuch de l'orella.

Molta acústica, molta técnica sorollosa, pero sens lograr més que despertar á tots aquells que per no passar per burros els tocava aplaudir.

TÍVOLI

La cigala y la formiga del mestre Audran, sense arribar de bon tros á altras produccions del mateix autor, se deixa escoltar ab gust, y alguns números se fan aplaudir per la garbosa facilitat ab qu' están compostos. La heroína de la representació sigué la Srta. Fontana, que ab aquesta obra donava 'l seu benefici.

NOVETATS

Baix la direcció del mestre Goula-Fité ha debutat en aquest teatro una companyia d'òpera italiana molt equilibrada. En la execució de *La Gioconda* se distingiren la soprano Srta. Ranz, el tenor Sr. Cortada, que te una veu bonica y de bon timbre, encare que poch potent, y 'l barítono Sr. Romeu. El mestre Goula fill conduhí l'orquestra ab la seva pericia acostumada, compartint ab els artistes els aplausos de la concurrència.

No menos satisfactori ha resultat l'èxit de *Aida*, la segona òpera posada en escena, ab el concurs de las senyoras Benimelli y Blanco y dels Srs. Costa, Francés y Gasparini.

D'aplausos n'hi vá haver per tothom.

CATALUNYA

Los buhos de 'n Benavente, son dos sabis de comedia que intervenen en un conflicte amorós també de comedia.

L'obra, per consegüent no pot convéncer á ningú. Sort del diálech qu' está esmaltat de pensaments y rasgos de ingeni, com á producte de la ploma fácil y acurada del seu autor.

En cambi el diálech *Abuela y nieta* es una troballa. Dos edats es posan davant per davant, encarnadas en la figura dels dos personatjes, l'avia severa, grave y atildada; la neta lleugera, ajogassada y sense cervell. Aixó y res mes; pero ab tot y ser una coseta, resulta una joia.

UN ESTRENO PER PARTIDA DOBLE

Simultáneament en el *Granvia* y en el *Nou* se posá en escena *El palacio de cristal* lletra de 'n Jackson Veyan y en Capella y música de 'n Torregrosa. Pertany de plé al género insustancial y capritxós, que res te que veure ab l'art, fiant tot l'èxit á la desenvoltura y al aparato escénich. En ella se fá un gran despilfarro del *couplets*, una manera com un' altra de fer picar de mans al públich, cada cop que 'n demana un altre.

N. N. N.

PASSIÓ, MORT Y RES-

Y 'l Brusí, veyent mal parada la cosa, se 'n rentá las mans.

La palma d' aquest any

Barcelona, mal li pesi,
al nou comte d' Olivars
y á la seva camarilla
de boquilla radical,
Barcelona, la matrona,
vol aná á benehí el ram.

Feuli pas, ningú s' oposi
á la seva voluntat!
Qu' es mestressa dels seus actes
ja ningú li pot negar.

Sas virtuts, el seu civisme,
sa cultura proverbial,
son respecte y tolerancia
pels ideals dignes y honrats,
la fan ben mereixedora
de que 'ls propis y els estranys,
els de fora y els de casa
la respectin com li cal
per la seva jerarquia,
per la seva dignitat.

El respecte al seu idioma,
al seu dret, al seu treball,
ha imposat ab energia
quan pe' algú li ha estat negat.

Respectém avuy lo plácit
dels seus gustos casulans;
que si arreu corrents modernas
de caracte universal
li han donat l' aspecte altívol
de senyora y gran ciutat,
en son cor de catalana
com un dols recort d' infant
guarda encare alguns ressabis
de sas festas populars.

No volguém de cop y volta
deslligarla del passat;
á n' els grans radicalismes

hem d' anarhi pas á pas.
Y ara, com que de tots modos
també 'ns diuhen clericals,
permetemli que 'l diumenge
dongui al sentiment esplay
y veyám la seva palma
cóm y ab qué la guarnirá.

Sense luxos, pro ab riquesa
com pertoca al seu estat,
elegant y molt senzilla
la pubilla portará:
una palma de set pisos;
cada pis, un diputat;
cada diputat un' eyna
disposada á treballar
pel bon nom de Catalunya,
per la seva dignitat.

Entre 'ls set farán l' escala
per la que ella triomfant
al bell cim de la Victoria
algun día pujará.

Altremet, durá la palma
aquests tres lemas sagrats:
<Dret, Rahó y Autonomia>
y en la base del plomall
constituhint un bell adorno
els seus brins relligarán:
una cinta catalana
y un llasset republicá.

Una palma aixís guarnida
será hermosa, ¿veritat?

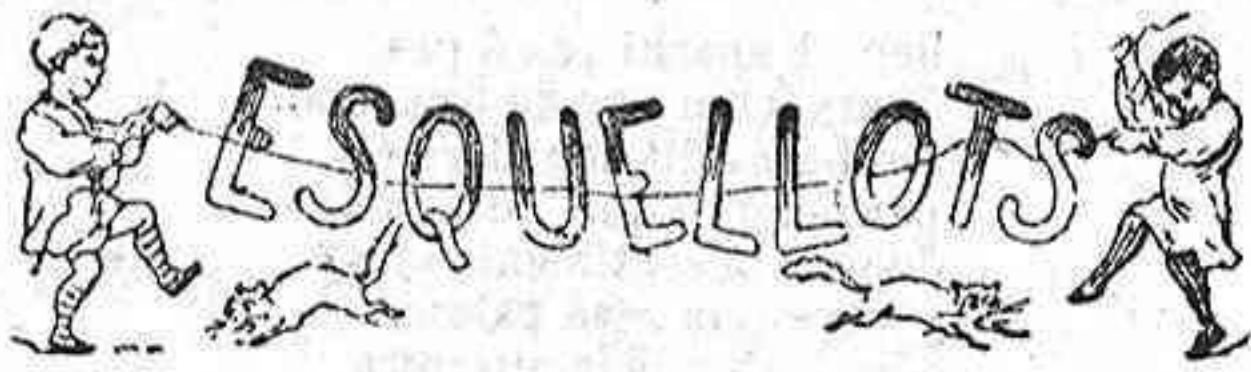
PEP LLAUNÉ

SURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y la pobra ignocenta fou acompanyada al Calvari.

Dissapte á la nit nova moixiganga á la *Casa del Pueblo*, á pretext d'entregar al ex-emperador un àlbum.

Jo 'm creya que á las macaduras s'hi posava àrnica; pero 'ls antisolidaris que tenen, per lo vist un altre sistema, hi posan *albums*.

Y no 's creguin, l'àlbum aquest li han dedicat «los obreros, como prueba de cariño y reconocimiento por sus campañas en defensa del proletariado.» (Versió de *El Noticiero*.)

Naturalment ningú més entussiasmat que 'ls obrers de Barcelona, ab un home que 'ls hi ensenya 'l camí, sino de la redempció de la classe, de la seva propia, personal y particular redempció.

Ell es un exemple vivent de prosperitat rápida. Vingué á Barcelona pelat, sense una pesseta, y en sis anys de predicar la Revolució, ja 's pot dir que l'ha feta per lo que á n'ell respecta, ab la particularitat de no haver disparat cap fusell, y en cambi, si, moltes ampollas de xampany.

Y bé val aixó la pena, de que 'ls bens qu'ell aixolla, com un tribut de admiració li llepin las mans.

Per fortuna 'ls obrers de Barcelona que son molts, moltíssims mes que 'ls prestan á servirli de comparsas, ja saben á que atenirse.

El día 10 del corrent li varen donar en las urnas la gran llissó del sigle. Y en las próximas eleccions de diputats á Corts la repetirán... porque sembla qu'ell vol fer veure que no se n'ha enterat.

Al Congrés no s'hi pot anar ab un àlbum. Se necessita un'acta. Y aquestas per ell avuy passen molt altas.

Algú suposa que lo que s'ha fet ab l'Ajuntament de Valencia se tracta de realisar ab el de Barcelona.

Perque en Maura, respecte als Ajuntaments, pretén exercir de caball boig ficantse en la botiga d'un terrisayre.

No obstant: ha de tenir en compte una cosa, y es que aquí las ollas que gastém no son de terrissa, sino de metall. Y es molt fácil que 'l caball boig que pretengui rómprelas, hi perdi els cascos.

Al simpátich arcalde Sr. Sanllehy li ha ofert el govern una senaduría per la Provincia de Tarragona.

Y D. Domingo ha respost refusantla.

Es lo mateix que si en Girona pobre 'ls hi oferis la fortuna de 'n Girona rich.

¿Quí fora tan generós que 's prengué en serio aqueixa oferta?

Per lo que respecta á la nostra terra, ni las actas de diputats ni las de senadors pertanyen ja al govern de Madrid. Son del cos electoral: son de Catalunya.

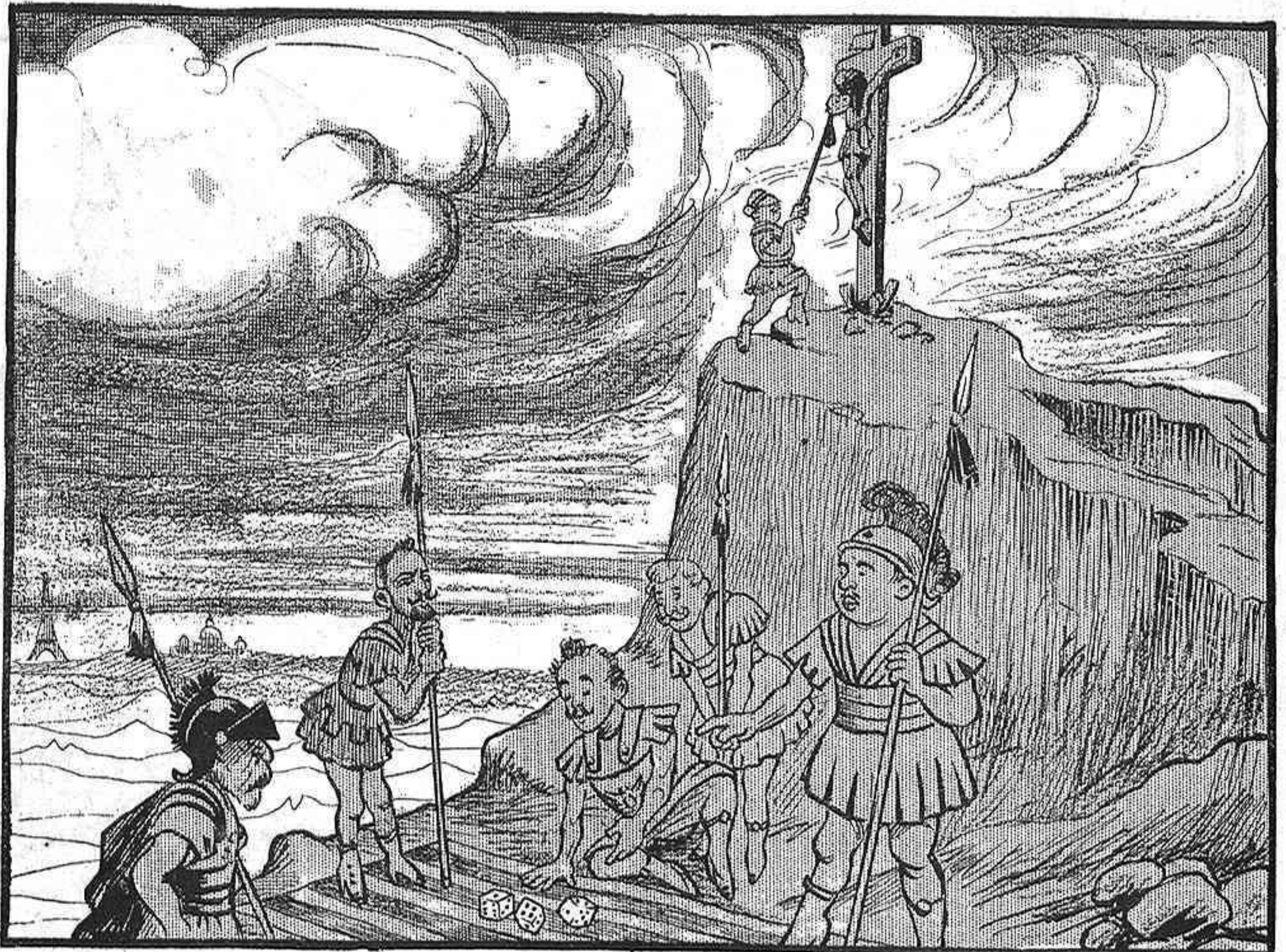
Ab motiu dels successos ocorreguts en la redacció de *Metralla*, 'l Sr. Ossorio y Gallardo ha fet potent el seu propòsit de baldar á multas als libelos insolents qu'enenenan las qüestions personals.

Si D. Angel ho fá aixís, libelo hi ha á Barcelona, que ab tot y alabarse de no portar camisa, necessitará la fortuna de 'n Rotchschild si vol continuar donantse 'l gust de infamar y injuriar á tothom.

En cambi nosaltres estém del tot tranquils. Ja ho saben els nostres lectors, que al atacar al enemich y al desenmascarar als farsants no hem traspasat may els límits de lo lícit.

Sobre aquest punt hem tingut sempre per norma 'l respecte que 'ns mereix el lector y la nostra propia estimació.

PASSIÓ, MORT Y RES-

Y, clavada en creu, li feren beure cosas molt amargas, mentres els sayóns se jugavan las sis investiduras de diputat provincial.

A un candidat que fou derrotat en las últimas eleccions de Diputats Provincials, y que aspira, segons diuen, á serho novament en las de Diputats á Corts, li deya un seu amich:

—Noy, me sembla que vás per mal camí. No es lo mateix buscar el cos á una *divette* que al cos electoral. Aquella regularment respon ab una rialleta: el cos electoral ab un cop de puny.

Els cantaires de la Casa del Pueblo aquest any han resolt no sortir á cantar las tradicionals caramellas ¿No saben per qué? «Para evitar los consiguientes gastos y molestias á los que se trata de obsequiar.» Aixís ho diu *El Progreso*.

Es á dir, qu'ells mateixos reconeixen que las sevas cantadas resultan *molestosas* pels seus amichs mateixos.

Preciosa confessió.

Pero encare diu més l'orga lerruxiana:

«La costumbre de salir á cantar el sábado de Pascua por la noche, es un resabio de la moribunda religión católica, que todo lo resuelve pidiendo y sin ofrecer nunca nada, etc., etc.»

¿Y donchs els altres anys quan sortían, es que ho ignoravan aixó del ressabi de la *religión católica*?

Me sembla á mí que serían, mes franchs, si diguessin:

—No sortim á cantar porque després de la gran pallissa del 10 de mars, no estém per músicas.

En el districte de Arenys li ha sortit un mal grá al candidat caciquista Sr. Sagnier, ab la proclamació del solidari Sr. Calvet.

El Sr. Junoy vá pintar al Sr. Sagnier ab una fasse. «Es l'home—vá dir—de las ideas *curtas* y de la *livita llarga*.»

De totas maneres, quan l'hajan derrotat, podrá reformar un antich modisme. En lloch de:—Se m'han acabat els turrans», podrá dir:—Se m'han acabat las atmetillas d'Arenys.

El gran éxit solidari del 10 de mars ha repercutit en tot Catalunya.

Son molts ja 'ls districtes que han proclamat els seus candidats, y son també en gran número 'ls que 's disposan á ferho. Apenas ne quedarà un que no 's llansi á renyir la gran batalla contra 'l caciquisme.

La cullita autonomista s'anticipa á la del blat.

Enguany Catalunya segarà á últims de abril.

Com se posan els temps!... ¡Y quína falta de fé s'observa avuy en día!...

Figurinse que á una pobra vella de Puigcerdá se li apareixia Sant Antoni, fentli esquitxar la mosca, baix la promesa de que l'ompliria de favors y la faria mestressa de una gran fortuna.

¿Y saben lo que succehí? Que la justicia vá detenir á Sant Antoni y vá portarlo á la presó.

¡Ay Senyor, ja ni 'ls sants avuy se poden guanyar aquesta trista vida!...

Avants de las eleccions, els amichs del Sr. Sol y Ortega tenian el propósit de obsequiarlo ab un ápat, á conseqüència dels dos articles publicats en *El Liberal* contra la *Solidaritat catalana*.

Pero vingué l'hermosa jornada del 10 de mars, y ja no hi ha res de lo dit.

Es molt natural. Sigué tal la foguerada solidaria, que als *sabeistas* (adoradors del sol) se 'ls hi enganxá l'arrós.

Per fi ha mort el notable y simpátich actor del *Teatro catalá*, D. Jaume Virgili.

Dihem per fi, per quant alguns anys enrera, en el decurs de una gravíssima enfermetat, per difunt el donaren, havent sigut molts els periódichs (nosaltres entre ells) que li dedicaren sentidas necrologías.

Ell els guardava aquells elogis póstums, y s'hi recreava rellegintlos. ¡Quántas y quántas vegadas ens n'havía parlat!

Algúns li deyan:—Després de haver mort sobre la

SURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y ja morta, fou enterrada y al voltant de la seva tomba s'hi posaren centinellas de vista.

taulas tantas vegadas de per riure, al últim se'n ha anat de veras de aquest món.

Y ell rihent contestava:—Ja ho veuen: encare n'hi ha per temps...

En Virgili era una contradicció vivent. No pot haver-hi un home mes simpàtic, y no obstant desempenyava 'ls papers de traïdor. Y de una manera admirable.

S' havia fet célebre per las sevas caygudas. En *Batalla de reynas* baixava rodolant tot un tram d'escalas, que talment semblava que s' havia de rompre la nou del coll. El públich esgarriat veyia caure 'l teló y 's trobava com si li haguessin tret un gran pés de sobre, quan al alsarse de nou sortia ell á rebre 'ls seus aplausos.

Una característica de 'n Virgili; la seva modestia.

Hi hagué un temps en que casi tots els actors de Romea feyan consignar en els cartells la seva qualitat de directors d'escena en sas respectivas funcions. Unicament en Virgili passava per no apareixer ni com á primer actor ni com á director d'escena.

Y deya somrient:—Aixís, no volguent distingirme, casi casi resulto 'l més distingit.

Un altre difunt: en Vicens Bosch de Badalona.

Li doná notorietat en tot Espanya el *Anís del mono* qu' elaborava y presentava de una manera elegant y artística.

Del vulgar ayguardent ne feu una exquisitat, rival de la famosa *anissete* de Burdeos.

D. Manuel Planas y Casals ha deixat una herencia y son ja alguns que se la disputan encarnissadament.

No parlo dels béns particulars que pogués tenir, que aquests pertanyen als seus parents més pròxims.

Ni tampoch me refereixo á las pantorrillas, que aquestas han passat de moda y no hi ha ningú avuy que s' atreveixi á cenyírselas.

L' herencia del Sr. Planas y Casals es la senaduría vitalicia. ¿Quí 's quedarà ab ella? ¿L' Henrich? ¿En Benet y Colom? ¿En Milá y Pi?

¡Pobres caciquistas! Desde que Solidaritat catalana s' ha calsat las botas, á falta de cárrechs populars, han de contentarse ab las deixas dels difunts, últims restos de un sistema caduch de privilegi que també s' está morint.

Al Escorial se va celebrar la festa del arbre. A ella hi assistí 'l mestre de Robledondo ab els seus deixebles. El mestre, esparracat, demacrat, y 'ls seus alumnos una manada de bestioletas entremaliadas.

El ministre Sr. Besada 'ls hi doná 50 pessetas pera que brenessin. Y llavoras el mestre exposá la seva situació ab las següents paraulas:

—Señor: yo les enseño á esas pobres criaturas lo que sé, que no es mucho. ¡Calcule Vd. lo que yo sabré, lo que podré estudiar para instruir á estos alumnos, cuando tengo por todo salario al año quinientas pesetas! Y además como en el pueblo no hay edificio para escuela, les alecciono en pleno campo...

Vels'hi aquí un mestre exemplar, que si no altra cosa, sab lo que molts no sabrán may per més qu' estudihi. ¿Quí es que sab viure avuy ab un sou miserable de 500 pessetas anuals?

Els pedagogos estrangers si volen estudiar aquests prodigis han de anar al ronyó d' Espanya.

En un dels últims Consells de Ministres quedá acordat, segons sembla, que totas las societats obreras abonin á la Hisenda 'ls drets de timbre.

¿Fer impossible als obrers que s' associhin, deu ser un dels grans propòsits del govern de 'n Maura, y per aixó 'ls ataca per la part més débil, pels interessos. Además, la Hisenda necessita molts diners.

¿Qué sería d' Espanya si 'ls ex-ministres de la corona no poguessin cobrar la cessantía?

PASSIÓ, MORT Y RESSURRECCIÓ DE CATALUNYA

Y vingué el día 10 de Mars y, triunfant y gloriosa, resucitá per 32,000 vots.

Parla *El Imparcial*, de Madrid:
«El triunfo electoral de la Solidaritat es una victoria del *separatisme*, inspirat pel odi al *forasterisme*.»

Bueno.
¿Qué diría el despreocupat diari de 'n Gasset si ara jo li contestés que «las manifestacions d' *El Imparcial* son fillas del *imbecilisme* guiat pel *ignorantisme*?»

Que 'm surto de test, ¿veritat?
Donchs pot estar ben segur de que més li costaria al diari madrileny probar la exactitut de la seva afirmació que á mí demostrar la justicia de la meva réplica.

O sino, que ho intenti.

En un teatro del Paralelo anuncian una cosa que porta aquest nom:

Lentiplasticocromocoliserventigraff.

Ignoro si l' espectacle en qüestió es gayre llarch.
Lo que m' atreveixo á assegurar es que, per més que ho sigui, no deu serho tant com el títul.

¡Ave María Puríssima!

Els papers del trust antisolidari ja no s' entenen.

Ni per explicar un extrém en apariencia tan senzill com l' actitut que va observar el regidor Sr. Zurdo de Olivares després de la famosa batalla de la Portaferrixa logran posarse d' acort.

Diu, per exemple, *El Progreso*:

«El señor Zurdo abandonó pausadamente y con admirable sangre fría la redacción... y descendió lentamente las escaleras de la casa...»

Pero á continuació vé *El Liberal* y declara:

«Los guardias se disponían á subir al piso... y en la escalera se encontraron con el señor Zurdo que bajaba con alguna precipitación...»

Y per acabarho d' enredar, compareix *El Noticiero* y ab la major formalitat dona aquesta versió:

«Huida del señor Zurdo.—Dos guardias municipales... intentaron subir... pero les detuvo el señor Zurdo que bajaba rápidamente las escaleras.»

¿En qué quedém, caballers? ¿Va baixar ab *lentitud*, va baixar ab *alguna precipitación* ó va baixar *rápidamente*?

Convindria esbrinarho aixó.

Quan no per altra cosa, per no deixar á la Historia á las foscas sobre un punt de tan alta trascendencia.

Un periódich de la Cort ha obert un concurs d' embusteros.

Y, naturalment, el qui més demostrí serho, s' emportará el premi més gros.

Si certs polítichs que jo coneix, y vostés també, prenen part en el certamen, ¡quín conflicte pera 'ls encarregats de distribuir las recompensas!

Perque cada un d' ells es més embustero que 'ls altres... y tots plegats tan embusteros com cada un.

¿Que no ho saben?

El Centro lerrouxista de las Torres, en junta celebrada el 13 del actual—aquestas cosas tan remarcables hi ha que puntualisarlas bé—ha acordat *dimitir* al Sr. Salmerón del càrrech de president honorari de la referida entitat.

¡Calculin, calculin quín disgust deurá tenir don Nicolau, quan se 'n enteri!...

Si es que arriba á enterarse'n.

Per lo demás, la resolució 'ns sembla molt acertada; pero, per acabarla d' arrodonir, trobém que hi falta una cosa.

Verbi gracia, que en substitució del *dimitit* s' elegeixi al Sr. Callén, al Sr. Careaga ó á qualsevol de *los hermanos Ulled*.

Pósinse las mans al pit y diguin la veritat. ¿Vostés saben quí es el príncep Hohenzollern?

—No.

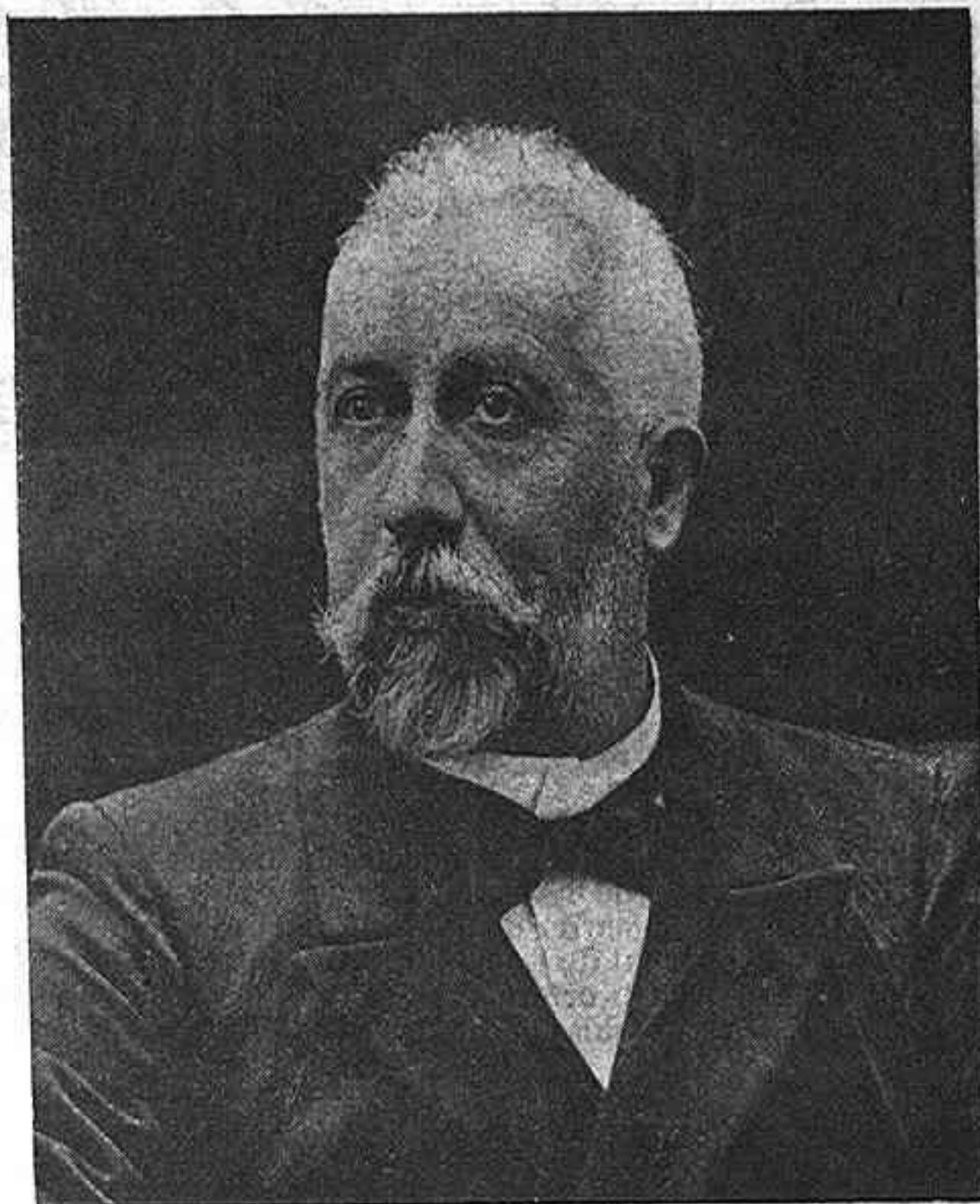
—¿Vostés estavan enterats de que 'l tal príncep hagués vingut á Barcelona?

—No.

—Donchs, fassim l' obsequi de llegir lo que 'l *Nuevo Mundo*, de Madrid diu en son número de l' altra setmana:

«Miércoles, 6.—En Barcelona se tributa un entusiasta recibimiento al príncipe de Hohenzollern.»

ELS QUE SE 'N VAN

VICENS BOSCH Y GRAU

Conegut industrial, fabricant del famós *Antis del Mono*, patrici badaloní y protector de numerosas institucions benéficas.

Morí á Badalona el día 13 del corrent.

¿Qué fan ara vostés, després d' haver llegit aixó?

—Riure.

—Perfectament. Estém entesos.

Com sol succehirli cada vegada que sofreix un fracás, don Alecandro vé rebent aquestes días numerosas felicitacions pel seu *triunfo*.

—¡Valent regalo!—deu dir l' interessat, al repassar las comunicacions dels seus amichs:—¡Felicitacions en aquesta hora!... Fondos haurían d' enviarme.

Que corri.

Se participa al públich que la Unió lerrouxista de Gracia, al objecte, sens dupte, d' apressurar l' adveniment de la revolució, celebrá el dilluns passat un...

—¿Un *meeting* radical demoledor?

—No, senyors: un *Gran baile de piñata*, ab concurso de *trajes para ambos sexos y gran batalla de confetti y serpentinatas*.

D' aquesta feta, cóm deuen tremolar las institucions! Serpentinatas, *confetti*, piñata... ¡Brrr!... Decididament, estém sobre un volcán.

Vaja, pleguém!

El vaticanisme ho invadeix tot.

Fins en Lerroux, el propi Lerroux se 'ns torna clerical.

Dissapte, els seus amichs de la *Casa del pueblo* varen dedicarli no sé qué, y al donar compte *El Progreso* del diumenge de las paraulas pronunciadas en la festa per don Alecandro, deya textualment:

«Aplazamos para mañana el reproducir su hermosa oración.»

¡Ell, ell dihent oracions!

Quí sab, per xó.

Potser ho fa perque 'ls seus parcials se convencin de que, á pesar dels fracassos suferts, no ha perdut l' *oremus*.

Xascarrillo de postres.

El día del seu sant, el Sr Joseph, reuneix á dinar ab ell als seus quatre nebots, quatre fulanos qu' están espe-

rant com ab candelotas que 's mori pera repartirse la seva herencia.

Quan els té seguts á taula els hi diu:

—Ja veyeu que soch un home valent com no n' hi ha gayres. Ja veyeu que no tremolo davant del pelotón d'execució.

NOTAS DE CASA

Els Srs. Esteva, Figueras y Successors d' Hoyos, ens han convidat á visitar la Exposició d' objectes artístichs y pinturas de diferents autors, que 'l dia 15 va inaugurar-se en el seu conegut establiment del carrer de Santa Agna, número 6

Aixís mateix hem rebut de don Joan Martorell dugas bonicas composicions musicals originals sevas—*Tropical* (habanera) y *Parfum d' Espagne* (vals)—editadas per la casa E. Gallet, de Paris.

Mil gracias.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Vall car-ca*
- 2.ª MUDANSA.—*Mel Mal.*
- 3.ª TARJETA.—*I Pagliacci.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florinda.*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Per esquellots una Esquilla.*

TRENCA-CAPS

XARADA

En *Prima dugas-tercera* diu que está desesperat perque la *Prima dos quarta* carabassa li ha donat; y ara per venjarse d' ella diu que pensa demanar,

GALANTERÍA CONJUGAL

—Y tú, videta, ¿no portas res á benehir?

—Pensava portarhi á tú, pero l' com que ja fa tant temps que ho ets!

la primera de la filla de la *Hu-dos-tercera-quart.*

SISKET D. PAILA

ANAGRAMA

—¿Qué t' han dut el Reys, Riteta, A mí m' han portat més tot: un *volicipio*, un pandero, fins un caball de cartró...

—¿Y encare t' ho creus? ¡Tanasi! que 'ls Reys t' han portat aixó? ¿A dotze anys no sabs encare que 'ls pares, de nit, quan dorms, te colocan las sabatas fora ó dintre del balcó per fert' creure la comedia?... Vaja, ets més dú que las *tot* dels pins que hi ha á las montanyas de tots aquests encontorns.

SISQUET DE QUEGUERRI

TRENCA-CLOSCAS

D MARGARITA MANETES
VDA. DE EMILIO PINA
SOLLER

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de tres sarsuelas castellanas.

CARARACH

ROMBO

1.ª ratlla consonant.—2.ª vegetal.—3.ª parentiu.—4.ª poble catalá.—5.ª verb en castellá.—6.ª riu.—7.ª consonant.

MIQUEL ROCA

CONVERSA

—¿Vols venir á pendre un bany d' mar?
—Tinch feyna.
—Tornarem desseguida.
—No puch, donchs tinch d' acabar aquest quadro pera mon amich.
—¿Quín, en Pere?
—Ja li hem dit.

GUILLEM C. MIQUELET
GEROGLÍFICH

×

R	:
I	
L	I
R	I
E	R
I	

MOKA SOKA Y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

L'auca del senyor Esteve

PER

SANTIAGO RUSIÑOL

AB REDOLINS DIBUIXATS

per en

RAMÓN CASAS

y escrits per en

GABRIEL ALOMAR

Un tomo en octau de 336 planas, esmeradament imprés sobre paper de fil y els redolins estampats á varias tintas,

Ptas. 10

Sortirà aquesta senmana

Tomo 102 de la
COLECCION DIAMANTE
— Precio: 2 reales —

POLVO DEL CAMINO

Santiago Boy

CENT AFORISMES

Preu: 2 rals

Santiago Boy

PINCELLADAS

Preu: 2 pessetas

NOVEDAD

UN HOMBRE DE ORO

POR MAURUS JÓKAI

Versión española de PEDRO UMBERT

2 tomos, Ptas. 4

El figón de la Reina Patoja

POR ANATOLE FRANCE

Un tomo en 8°, Ptas. 3'50

Está per sortir

l'obra de grandió exit

de'n SANTIAGO RUSIÑOL

LA MARE

Edició popular

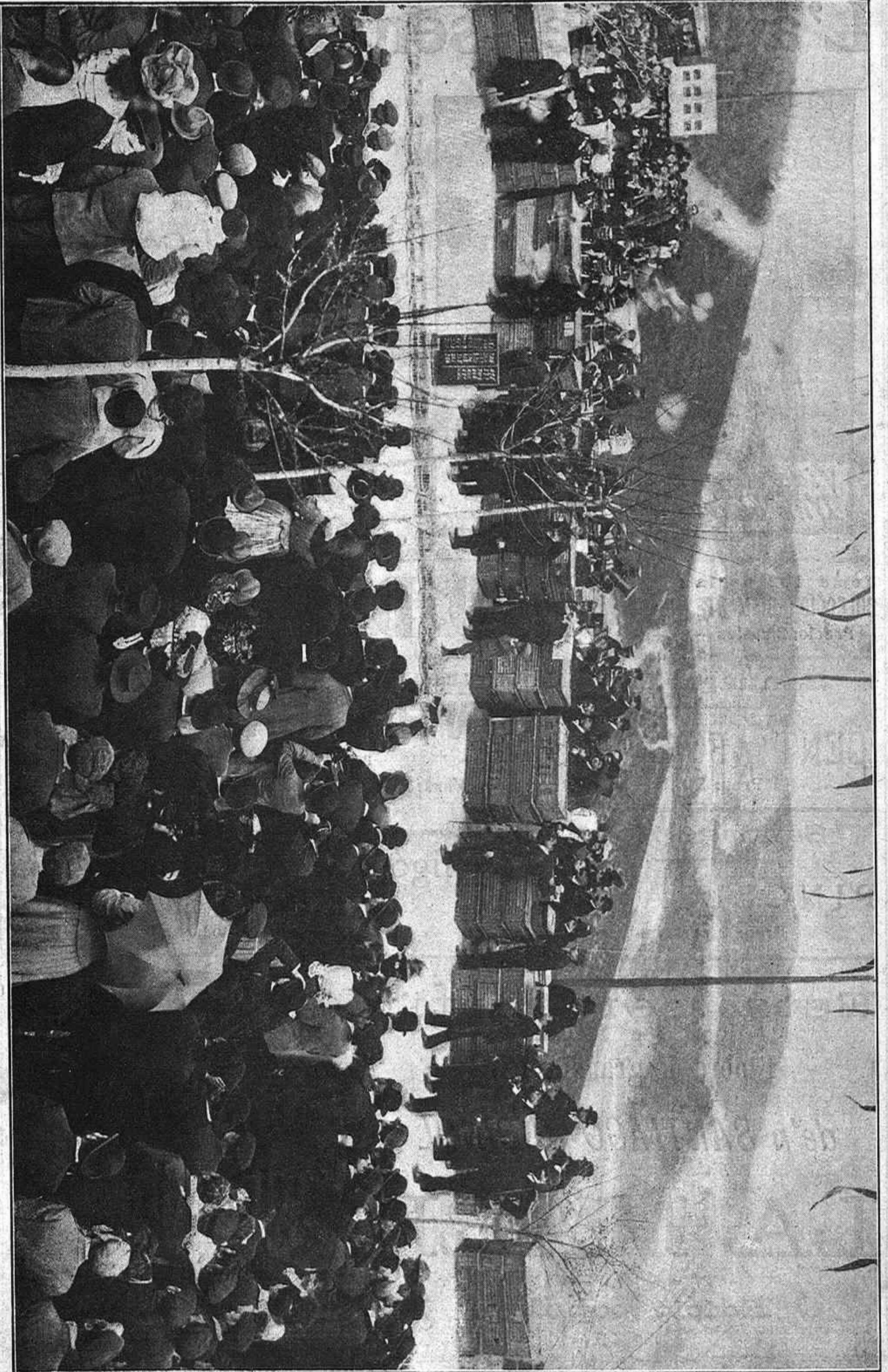
MEDICINA CASERA

REMEDIOS
QUE CURAN

Un tomo 8°, Ptas. 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

17 DE MARS. — FESTA DE LA COLOMBÓFILA AL TIBIDABO

Acte del sorteig de las cistellas ab coloms.